

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 3 (44) DETSEMBER 2002

Traditsioonide tähtpäev:

Märk rinda Reaali abiturientiendile!

"We are the champions..." Just nende laulusõnade saatel algas kaheksandal novembril päeval 118 lennu märgiaktus. Abituriendid sisenesid saali, kus neid pikisilmi ootasid nende kõige kallimad õpetajad ning teised gümnasistid. Peale lippude sissetoomist ja hünni laulmist pidas direktor kõne, kus sai ära mainitud, et on enam kui tõenäoline, et me kevadel kooli lõpetame... Ja võiski alata aktuse tähtsaim osa- märkide kättemine. Pärast seda pidasid kõned veel 12c. klassijuhataja Tiia Luuk ja tema õpilane Kaarel Oja ning enne aktuse lõppu kutsusid peo peremees ja perenaine kõiki saalisviibijaid õhtusele märgipeole.

Tagasi kooli suundusid keskkool ja õpetajad kella kuueks. Kui kõik olid enda ilusti üles löönud ja suud soojaks rääkinud oli õige aeg teha märgipeole ametlik algus. Peo peremees ja perenaine tervitasid kõiki kohalutunuid, keda polnud mitte vähe ja ühtlasi palusid neid avavalsile, mis sel aastal leidis suurt populaarsust. Tantsupõrandal keerlesid hetke pärast kümned glamuursed paarid. Ja mis paljusid imestama pani- peo käigus ei kadunud need paarid kuhugi, vastupidi, neid tuli aina juurde. Oma osa oli selles ka fantastilisel bändil Olav Ehala juhtimisel. Kui kell lõi üheksa arvasid abituriiendid, et "noortel" on aeg magama minna ja algas üllilõbus väljalaulmine (lõbus oli see vähemalt abituriumile). Nooremad minema aetud, suunduti sööklasse. Meid ootasid hõrgutisi lookas laud ja 11c klassi viisakad kelnerihakatised. Kõigepealt aga toostid... Kooli peal räägiti, et selle aasta toostid olid eriti meeldejäävad olnud. Näiteks dueti laulmine, Imre võimas esinemine jpt. Peale väikest

kehakinnitamist koguneti saali suguharude tantsu tantsima. Kõik said näidata oma fantaasiarikkust ning liigutused muutusid aina vabamateks...(eriti võis seda märgata c-klassi ringis). Samuti võis õhtu naelaks pidada näidendeid, mis kõigil erinevad, kuid vägagi naljakad välja kukkusid. Erilist poolehoidu said tunda õpetajad eesotsas pagemismeistri Jaaguga: "Õpetaja, kas ma võiksin kogunisti ette vastata?" Jaa...nalja sai kõvasti. Peale näidendeid jäi veel pisut aega tantsimiseks, mil bänd ei pidanud paljaks isegi ühte polkat mängida. Pea käis ringi, kõik keerles, kuid kindlasti oli väga lõbus. Peale viimast valssi tehti märgipeole ka

ametlik lõpp ning tänati korraldajaid. Kuid i-le pani täpi peale 11 c klassi poistebänd, kes ilmus järsku saali ja esitas lauluõpiku kaasabil kaasakiskuva rütmiga klassikaloo "Helmi". See oli nende poolt väga meeldiv üllatus ja kogu abiturium tänas neid tormilise aplausiga.

Täname kõiki 11. klasse, Lennartit, Heidit, Piretit ja kõiki teisi, kes kaasa aitasid. Aga just teie, kallid abituriiendid võite tänada eest ka iseennast.

Kärt Alas

lk 2 - arvamusi

lk 3 - arvamused #2

lk 4 - REK ja VASTUSI

lk 5 - Reaali vargused

lk 6 - rebaste piinad

k 7 - Väike maja

lk 8 - mitmesugust

arvamus

Ma eiran tuntud teleajakirjaniku Indrek Treufeldti soovitus, et ajakirjandus peaks olema kriitiline ja negatiivne, et püüda meie maailma paremaks teha, täna räägime vaid headest asjadest.

Mulle meeldib, kui mulle kooli eesotsast öeldakse, et tee, mis tahad, midagi niikuinii ei muutu, et ma olen alles noor ja idealist, et ma tahan midagi muuta lihtsalt muutmise pärast. Aitäh, nüüd ma tõesti tean, mis mul viga on. Püüan ennast parandada.

Mulle meeldib „Reaali Poisi“ 4. leheküljel. No tõesti meeldib. Ma ei tea nii paljust Reaalkooli õpetajatest mitte midagi. Õnneks otsustati mind valgustada, tutvustades mulle härra Kalju Kallastet, kes nüüd sai 75-aastaseks. Veel saan ma teada näiteks, et JH sai 1963. aastal 5. koha matemaatikaolümpiaadil. Kahjuks ei mainita ära, kas tegu oli linna- või vabariikliku vooruga. Ma arvan, et kui küsitlus tehtaks ja küsitaks õpilaste

käest, mis lehekülge nad kõige rohkem lugesid viimases lehes, oleks see kindlasti lehekülge 4. Vähemalt minu puhul on see nii.

Leian, et selliseid asjakohaseid ja arukaid tekste peaks olema koolilehes veel, eriti näiteks teisel leheküljel, kus praegu mingite nõmedate nimedega inimesed oma arvamus avaldavad. Ka arvan ma, et enamuse on üldse nende vastu ja koolileht pole üldse arvamus avaldamiseks, vaid uudiste kirjutamiseks. Kui mingit uudist pole, teen ettepaneku panna sinna terve kooli tunniplaan, et õpilastel ikka meele oleks, milleks nad kooli on tulnud.

Minu meelest on igati loogiline ja õige, kuna meil reaallainetes keskmisest tugevamat on, siis humanitaarainete õpetajad ei tohiks meile palju kodutööd anda. Ka on minu meelest loogiline, et ma ajaloost midagi teadma ei pea. Mina ei pea mitte teadma loomulikult intelligentsist, näiteks kes või

Positiivselt!!

mis oli Hindenburg ja mul on õigus koos klassiga paanitseda, kuna ma sain oodatust kehvema hinde ajaloo kontrolltöös. Loomulikult poleks ma pidanud rohkem õppima, sest Ajalugu EI OLE reaallaine.

Üldse arvan ma, et peaks loobuma kõigist üritustest, mis ei ole seotud reaallainetega, või andma nendega tegelemine kellelegi muule. Mulle meeldivad väga mõned isikud, kes üritavad kogu väest kogu kooli, nii õpetajaid kui õpilasi juhtida, kas siis pidevalt karjades või enamuse kooliüritusi üksinda ära organiseerides. Küll on tore, et õpilastele vastutust anda ei taheta. Mul on nii hea meel, et ei pea isegi pead pöörama, kohe häälest on kuulda selliste tegusate inimeste lähedus.

Kui ikka hästi järele mõelda, on nii palju positiivseid asju, millest rääkida. Miks peaks ki keegi tahtma vinguda.

Kusti Kustukumm

Koolivormist!

Meie koolil on plaanis kehtestada põhi-koolile koolivorm. Isegi kampsunid on juba enam-vähem välja valitud (Reaali embleemiga nõõbid ja puha :P). Koolivormi põhimõte oleks selles, et seda kantaks iga päev, õpilased oleks kõik võrdsed (kellegil poleks teistest paremad riided seljas) ning üks eesmärk oleks veelgi ülespoole upitada meie kooli mainet. Ning paluti ka põhikooli klassidel hakata välja mõtlema koolivormi tegumoodi, mida kanda tahetaks. Kuid see osutub väga raskeks, kuna maitse on väga

erinevad ning kompromissi väga raske leida. Kes krimsutab nina pikkade, kes põlvseelikute peale. Kas tellida triiksärgid või jätta kandmiseks vaid polod, mida on võimalik ka praegu kooli peal näha- jälle tekiavad eriarvamus. Iga klassi esindajad pidid ka enda klassilt koolivormi kohta arvamus küsima. Kõikide teiste klasside arvamusetega polegi ma veel kursis, kuid meie klass koolivormiideest väga vaimustuses polnud. Kui gi meid see teema järgmine aasta enam ei puuduta, oli meil õigus enda arvamus avaldada.

Mina isiklikult arvan, et koolivormide

kehtestamine piiraks meie vabadusi. See ei laseks väljendada meie isikupära. Kõik inimesed on ju erinevad ning pole aus meid kõiki juskui ühest puust lüüa. Kuid kahjuks pole see vaid õpilaste otsustada. Õpetajad arvavad (mitte kõik loomulikult), et koolivorm suudab tõsta meie kooli mainet veelgi kõrgemale kui ta praegu juba on. Kuid, olgem ausad, tähtsaim on ju see, et me oleme hingest Reaali inimesed, me ei pea seda tõs-tama teistele! Meile võiks koolis käies siiski jääda mõnedki asjad, mille üle otsustame vaid meie, antud juhul meie, õpilaste, riietumine.

Helen

See oli läinud aastasaja kolmanda veerandi lõpupoole, täpsemalt 1970. aasta oktoobrikuu esimesel reedel, kui ma abiturientina endast aasta nooremate koolikaaslaste ette matemaatika õpetama astusin. Ei astunud ämbrisse. Üritasin kümnendikele selgitada minu meelest ääretult huvitava samasuse tõestamist, samasuse, millest jagu saamisest ma ise tõsiselt vaimustuses olin. Tänapäeval öeldakse, et *lausa sillad*. Nema ei olnud, kuid nad mõistsid minu vaimustust või vähemalt teesklesid seda. Nad ei pildunud mulle *kaikaid kodaraisse*.

Eeltoodu meenus käesoleva aasta 4. ok-

Usk uskuda uskumatut Õpetajate päev

toobril, mil Reaalkooli abiturientid astusid õpetajate ette tõestamaks ... ja - ja, mida tahtsid meile tõestada alles kaks ja pool aastat tagasi meie endi poolt kootud tiheda võrgu edukalt läbinud noored? Nad ei üritanudki tõestada samasust, nad polnud ka samasugused nagu meie. Ju on nad mõistnud, et inimloomuse muutmine pole inimese võimuses, et suundumus kaose tekkimiseks on paratamatus. Ja sedagi, et kaose väl-

timiseks piisab kui ära teha 20 % vajalikust. Ja kui see 20 % on õigesti valitud, siis ongi tehtud 80 %. Nad on vist mõistmas, et *nii nagu annad, nii ka vastu saad*. Ja nad andsidki meile mõne kõrvakiilu. Pehmelt paitava, kuid ikkagi kõrvakiilu. Tähtis pole ju valu, kui sellest nagunii aru ei saa. Tähtis on kõrvakiil, mis valu ei tee, kuid millest saab aru. Peaaegu igauks, kel asja imposantsesse koolihoonesse Estonia puiesteel.

Reaali Poiss Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 3(44) detsember 2002

kujundaja ja toimetaja
tähtis inimene
rahamajandaja
väike maja

catlyn kirna
lili madisson
nele tamme
helli löoke

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ja on tasuta.

Internetiaadress: <http://reaalipoiss.koolileht.ee>

Kontakt: reaalipoiss@hotmail.ee ja reaalipoiss@uno.ee

õpetajate sünnipäevad

Jaak Timpson	29. nov.
Erkki Otsman	1.dets.
Mai Gross	3.dets.
Andrus Kangro	9.dets.
Anu Ermann	10.dets.
Mart Kuurme	11.dets.
Helmut Raamat	14.dets.
Kai Anier	15.dets.
Lehte Järve	23.dets.

Raamatukogu küsimus!

Esmalt mainin lugejaile ära, et tegu ei ole ei kaebekirja ega laimuga, soovin tõstatada probleemi ja üritada mõista, miks nii tehti.

Reaalkooli raamatukogus on toimunud olulised muutused, lugemissaal on asendatud uue arvutiklassiga. Et poleks vääriti mõistmist, hoidla on alles. Loodi võimalus keeletundide läbi viimiseks arvutiklassis, mis annab õpetajate kasutusse palju uusi, huvitavaid ja meeldivaid võimalusi tundide läbi viimiseks. Lisaks saab ka rohkem õpilasi kasutada interneti ja arvutit peale kooli. See on eriti positiivne, kuna kõikides peredes pole arvutit. Eelmised arvutiklassid olid peale kooli tihti ülerahvastatud. Lisaks saime kooli juurde uue videokahuri. Kõik see saadi veel pealegi tasuta riigihanke korras. Aga me kaotasime raamatukogu lugemissaali.

Lugemissaal oli õpilastele väga oluline koht, kus õppida nii kooli ajal kui ka peale tunde. Seal peeti üldjuhul raamatukogu reeglistikust kinni ja oldi vaiksed. Paljudel õpilastel ei klapi koju viiva transpordi ajad kooli lõpu aegade. Seega neil oli hea võimalus õppida homseid koolitükke päeva lõpus raamatukogus.

Raamatukokku on siiski alles jäetud paar lauda, kuid nendest on vähe! Sinna ei mahu tihti ära kõik õpilased, kes seda tahaksid.

Vahetundide ajal on aga tema mahutavus piinlikult väike. Tihti on ülemine korrus üle rahvastatud, kuna õpilasi lubatakse sisse vaid osadesse klassidesse. Õnneks viimasel ajal lastakse enne tundi sisse ka klassiruumidesse, mis on olukorda parandanud 4ndal korral. Jätab soovida ka suhtumine õpilastesse, kes soovivad sinna tulla. Direktsioonis öeldi, et õpilased peavad saama õppida ka arvutilaual taga, kuid raamatukoguhoidja keelab seda. Tore on, kui keeletunnid saaksid toimuda seal uues arvutiklassis. Õppemeetodina pakuks see kindlasti vaheldust, kuid samas hajutaks ka tähelepanu vajalikult mujale. 10 keeleõpetajat meie koolist on läbinud koolituse keeleõppetarkvara kasutamiseks õppetundides. Loomulikult võtavad ümberkorraldused aega ja kui mitte uuendustega algust teha ja mitte võimaldada selleks materiaalset baasi, jäävad ka muutused kindlalt tulemata. Samas kardand, et õpetajad ei soovi riskida uue ja vähem kindla õppemeetodiga, vaid kasutavad seda, millega ollakse harjunud. Ei kahtle õpetajate kompetentsis, kuid usun harjumuse jõudu ja väge. Fakt uutest arvutitest koolis on tervitatav, kuid mille asemel? Ma arvan, et siin on paljuski süüdi nõ. „eliitkoolide“ pidev võidujooks ja kooli väike eelarve,

arvamus

mille puhul tuleb igast võimalusest kinni haarata. Kooli arengukavas on sees punkt, mis näeb ette raamatukogust aktiivse õpi- ja teabekeskuse kujundamist. Endisel kujul meil juba oli õpikeskus, kuid sellest sooviti veel kujundada teabekeskust. Nüüd siis on ka meile avatud teabekeskus, kuid kasutajasõbralikus ja mugavus jäid lugemissaali aegu. Kasutatakse ära juhust saamaks tasuta arvuteid ja seda peeti parimaks saadaval kohaks nende ma-sinate paigutamisel. Kuid seekord nihkusid prioriteedid natuke paigast ja üks hea asi sai pandud kogemata ühe veel parema asja asemele. Arvutiklass versus raamatukogu lugemissaal, võitjaks tuleb lugemissaal seisuga 3:2. Tean, et kooli juhtkond veetis palju aega selle probleemi lahendamisel. See oli läbimõeldud otsus, seega on mul veel rohkem kahju, et nii läks.

Asenduseks oleks väga mõnus pakkuda koolikohvikut, midagi analoogset puhvetile, kuid kus oleks võimalus istuda vahetunni ajal ja saaks vaikselt õppida, kui tarvis on. Kahjuks pole aga koolimajas ruumi kuskil üle. Väiksema nurga nende jaoks saaks ikka leida. Arvan, et ka õpetajad mõistavad õpilaste vajadust koha järele, kus rahulikult õppida või puhata.

Gustav Kalm

Mis toimub raamatukogus?

Toimub raamatukogu ruumi kaasaja nõuetele vastava raamatukogu - teabekeskuse loomine.

Selleks paigutatakse raamatud riiulitele teemade kaupa tähestiku järgi, nii nagu ikka raamatud raamatukogudes asuvad. Lisaks luuakse raamatute kataloog, mis peaks olema olema igas korralikus raamatukogus.

Raamatufondi kataloogi loomise ajaks on raamatukogu lahtiolekuaegad ajutiselt vähe-

nenud. Raamatukogu on avatud esmaspäevast reedeni kell 14.00-16.00, sel ajal saab raamatuid laenutada, lugemissaali ning soovi korral ka arvuteid kasutada. Õpilased, kes kaugemal elavad ja bussi ootavad saavad ka rahulikult raamatukogus oma koolitükke õppida. Õpetajad saavad soovi korral kasutada raamatukogu arvuteid ka õppetundide läbiviimisel.

Esialgu on raamatukogu lugemissaal

hommikupoolisel ajal vahetundides suletud, sel ajal on võimalik vaid raamatuid laenutada. Edaspidi, kui raamatute kartoteek on loodud ja vajalikud ettevalmistused tehtud raamatute laenutamiseks nii, et igal õpilasel on oma lugejapilet, siis suurendatakse taas raamatukogu lahtiolekuaegu. Oluliseks peame ka õpilaste käitumisharjumuste muutmist raamatukogu kasutamisel (raamatukogu ei ole koht, kus tehakse kõike, mis pähe tuleb, mängitakse kaarte ja kakeldakse, mängitakse peitust, luurekat, kulli ja keksu.)

Miks toimub?

Asjatundjale, kes ka põgusalt Tallinna Reaalkooli raamatukogu külastas polnud saladuseks, et sisuliselt meie väärilal koolil raamatukogu puudub. Juba ainuüksi fakt, et oleme linnas veel üks viimaseid asutusi, kus raamatute laenutamisel kasutatakse kaustikut ja mitte isegi kartoteeki ajal mil eesrindlikud raamatukogud on läinud üle arvutipõhisele laenutusele näitab nii mõndagi. Õpilaste hulgas pole vist saladuseks see, et ka kooli poolt jaotatavate õpikute üle tõhusat kontrolli puudub ja korduvkasutuses õpikuid jääb aasta-aastalt vähemaks, nii et neid kõigile õieti enam ei jätku.

13. märtsil 2002 külastas kooli Haridusministeeriumi kooliraamatukogude ülevaatuse komisjon, kelle eesmärgiks oli määrata kindlaks kooliraamatukogu tase. Kahjuks leiti, et kaunis ruumis puudub väärililine

sisu: fond on liigitamata, komplekteerimine arusaamatutel alustel, raamatukogus ei kasutata raamatukoguprogrammi, jne. Leiti, et viivitamatult on vaja alustada fondi raamatukogunduslikku töötlemist. Samuti leiti, et kool pole seniin asunud täitma kooli arengukavas püstitatud eesmärki – kujuneda kaasaegseks õpi- ja teabekeskuseks. Meie raamatukogule anti seekord vaid tingimisi raamatukogude kõige nõrgem, s.o kolmas kategooria. Palju muret tekitas raamatukogu lugemissaali kasutamine vahetundide ajal. Vastavalt kooli arengukavale, mis näeb ette raamatukogu kujunemise kaasaegseks õpi- ja teabekeskuseks, paigutati lugemissaali õpilastele kasutamiseks mõeldud arvutid. Kahjuks ei saanud õpilased neid kaua kasutada, sest nende koolikaaslased, kes vahetundide ajal lugemissaali kasutasid lihtsalt lõhkusid need masinad füüsilist jõudu kasutades ära. Mõned näited: switch rebiti sei-

nalt, arvuteid peksti jalaga, arvuti kõvaketas leiti põrandalt, hiired muudeti kasutuskõlbmatuks. Nende arvutite remont kaotas iga-aastase mõtte, kuna peale remonti mõne tunni möödudes olid nad jälle kasutuskõlbmatuks.

Oli selge, et vanaviisi enam edasi ei saa. Alates sellest õppeaastast on kooli direktioon astunud samme olukorra parandamiseks. Konkureerides ülinnallisel infotehnoloogiaalaste projektide konkursil õnnestus koolil saada tubli täiendus raamatukogu infotehnoloogiaalase potentsiaali tõstmiseks: 15 arvutit, printer ja videoprojektor. See ei olnud mitte iga hinna eest juhuse ära kasutamine, kuna oli konkreetne vajadus võimaldada õpilastel kasutada rohkem internetiühendusega kaasaegseid arvuti töökohti.

Gustavile kirjutasid vastu: Tiidu Valdson (raamatukogu juhataja) ja Anne Tiits (infojuht)

õpetaja

Tüdrukute jalgpall

Jätkuks eelmises lehes ilmunud poiste jalgpalli saavutustele... võib rääkida ka Reaalkooli tüdrukute edust.

Oktoobri keskel toimusid Tallinna Koolinoorte vahelised võistlused gümnaasiumi tütarlaste jalgpallis. Mängiti kolm võistlusvoor: Kesklinna alagrupp, mis koolide rohkuse tõttu oli jaotatud kaheks, linnajagude vaheline alagrupp ning viimaseks finaali. Kesklinna alagrupp oli meie jaoks edukas. Esimesena kohtusime Liivalaia Gümnaasiumiga, tulemuseks 3:0 (3-Kätlin), meie võit. Seejärel mindi vastamisi Vanalinna Hariduskollegiumiga, taas-kord meie võit 1:0 (1-Riin). Alagrupi lõpetas mäng Tallinna 26. Keskkooliga, seisuks jäi 4:2 (3-Kädi, 1-Kätlin). Saime edasi järgmisesse alagruppi, kus võistlesime Gustav Adolphi Gümnaasiumiga 2:0 (1-Miia, 1-omavärv) ja Mustamäe Gümnaasiumiga 1:0 (1-Kristi). Pärast neid võite olimegi finaali alagrupis. Finaalmängud toimusid 16. oktoobril meie kooli staadionil. Kõigepealt saime kokku Piritä Majandusgümnaasiumiga ning olime esmakordselt sunnitud alla vanduma, seisuks jäi 0:1. Lõppalagrupi teise mängu pidasime Laagna Gümnaasiumiga, kes oli ka kõige raskem vastane kogu turniiri jooksul. Sellest hoolimata suutsime välja võidelda viigi 0:0. Lõpuks mängisid Piritä ja Laagna omavahel ja selle mängu võitis omakorda Laagna seisuga 3:0. Punktisarvestuse lõppkokkuvõttes tulime kolmandale kohale, mis on ka Tallinna Reaalkooli gümnaasiumi tüdrukute kõrgeim saavutus jalgpallis läbi aegade. Seega saavutasid gümnaasiumite vahelistel võistlustel nii tüdrukud kui ka poisid võrdse koha.

Võistkonda kuulusid: Miia Rõõm, Kristi Lepik, Merilin Kolk, Kädi Vestberg, Riin Saar, Kelli Veske, Kätlin Hein, Teiko Reinik, Brita Tiik, Kitty Aadam ja Riita Oid-salu.

Riin ja Maris

Viljandil!

Varahommikul peale märgipidu võtsid väsinud abiturientid ja nii mõnedki teised Reaalkooli õpilased ette pika tee Viljandisse ja läksid väitlema. Realist oli kohal 6 oma võistkonda pluss oli liikmeid ka 2 nn. dream-teamis, ehk mitme kooli ühisvõistkondades. Reaalil läks väga hästi. Kohal oli 29 tiimi, kelle seas suudeti saavutada esimene, kolmas, neljas ja nii edasi. Viimaseks me ei jäänud. Võitja võistkond oli taas Reaal/RÜG, kus siis meie koolist Kaarel ja Rainer. Kolmanda koha võitnud Novembri üheks liikmeks oli Heidi. Neljanda koha tõi koju võistkond Kuup, kes koosnes Reaali uutest väitlejatest: Gustav, Helen, Priit.

Catlyn Kirna

REK-i uus juhtkond!

Ühel kenal teisipäeval korraldas REK oma juhatuse valimised, mis olid edasi lükkunud juba piinlikusse kaugusesse. Osalesid kõikide lendude esindajad. Valimised olid pingelised ja põnevad. Juhatuse pääsesid Tuuli Reisberg (12b), Heidi Mallene (12a), Tiina Jürgens (11c), Mihkel Kama (12b), Roland Pauklin (11b), Gustav Kalm (10a). Tervitav on sooline tasakaal. Sellele järgnesid presidendi valimised. Valituks osutus Mihkel Kama.

Siinkohal oleks sobiv anda lühülevaade juhatuse liikmete kohta.

Mihkel Kama on aktiivne inimene, kel on alati käed-jalad tööd ja tegutsemist täis. Mihkel kuulub REK-i töögruppidest välis-suhetesse (ESCU, G5, TÕE) ja töögruppis, mis tegeleb õpilaste vaba aja sisustamisega. Lisaks on tal nüüd juures uus kohustus juhtida REK-i tööd ehk olla REK-i president. Mihkel on väga sõbralik ja fantaasiarikas inimene. Tema fantaasialendu ei peata vist miski. Siinkohal võib ära märkida ka tema suure huvi astronoomia vastu. Temalt on presidendina palju oodata ja tuleb loota, et see aasta toob õpilaselule kaasa palju täiendusi. Põhieesmärgiks peab ta õpilaste ja REK-i vaheliste sidemete tugevdamist.

Tuuli Reisberg on lõbus ja naerataav inimene, kes nakatab oma heatujulisusega ka teisi. Tegeleb ka väitlusega. Tema on võtnud omale südameasjaks tegeleda õpilaste koolielu kujundamisega kuulub vaba aja töögruppi.

Heidi Mallene on tegeleb aktiivselt

väitlemisega ja oskab õigusasjades alati nõu anda. Uurib ja uurib õpilaste õigusi ning üritab ka meid selles vallas harida. Heidi suureks hobiks on fotograafia, millega ta on tegeleenud juba aastaid.

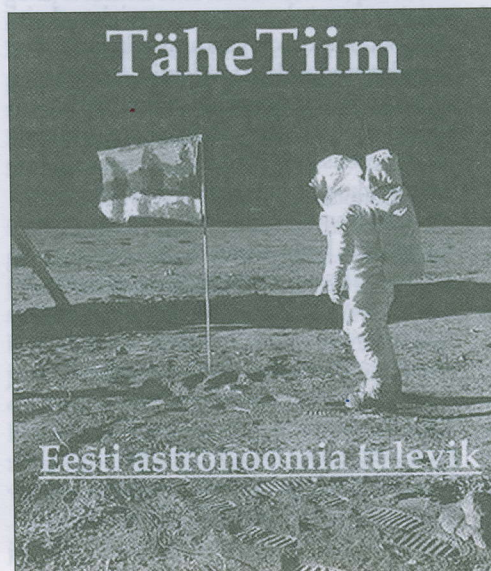
Tiina Jürgens on ilus tüdruk nii seest kui väljast. Eelmisel aastal osutus just tema G5-e missiks. Tema ülesandeks on see aasta õpilaste ja õpetajate vaheliste suhete edendamise ja probleemide lahendamine. Tiina kohustus on kuulata ära õpilaste mured ja aidata neile lahendusi otsida.

Roland Pauklin on hästi sõbralik ja lõbus tüüp. Aitab alati, kui vaja ja kui midagi teha on vaja, siis tuleb alati appi. Räägib palju ja kiiresti! Vahetundidel jätkub aega ka kooliraadioga tegelemiseks. Kaitseb õpilaskonna huve direktioonis.

Gustav Kalm on hüperaktiivne, tegeleb saja asjaga korraga ja igas asjas on tal ka oma arvamus. Koolielu vaba aja koordineerimine on nüüdsest tema ülesanne. Tema on see sõnulehetamatu säde!

Maarja ja Daisy

Astronoomiahuvilistele!

Juba teist aastat tegutseb Tallinnas astronoomiahuvilisi ühendav organisatsioon TäheTiim. Ühiselt täiendatakse oma astronoomia- ning kõigi sellega seonduvate valdkondade alaseid teadmisi, viiakse läbi huvitavaid eksperimente ning populariseeritakse täheteadust.

Kõik, kel vähegi huvi tähistaeva, kosmosetehnika, füüsika ja meie maailma vastu üldiselt, võivad organisatsiooni kohta lisainfot leida aadressilt:

<http://www.hot.ee/astrotiim>

Mihkel Kama

Siinkohal ootame infot ka teiste Reaalis tegutsevate organisatsioonide kohta.

Reaali vaim erus !?!

Isiklikult on mul siin koolis käimise kogemust õige mitu aastat, aga selle üle on alati olnud põhjust uhkust tunda, et Tallinna Reaalkooli õpilased ausad ja autundega on. Niiõelda halva elemendi eneseväljendust on ette tulnud haruharva. Paistab, et see aeg on nüüd läbi...

Kogu kooli on vapustanud rida hiljuti toimunud vargusi. Esmaspäeval, 11. ja teisipäeval, 12. novembril söögivahetundide ajal viidi söökla ukse taha jäetud koolikottidest ära kolm mobiiltelefoni, mis kuulusid kuuenda, üheksanda ja kümnenda klassi õpilastele. Kõigi kohta esitati avaldus direktorile ning need jõudsid ka edasi politseisse. Politsei käis ka majas.

Teine riskipiirkond on kooli ümbruse need punktid, kuhu kaamerasilmi ei ulatu. Seal joostakse telefon käest ära, kui te parajasti sellega räägite (seda käes hoiate). Väiksemat kasvu rahvas tõstetakse asjadest lihtsalt tühjaks.

Lahendustest... Probleemi on direktorisoonis ja hoolekogus arutatud ja süüdlaste tabamiseks tehakse kõik endast olenev. Kindel ja samas äärmiselt kahetsusväärne on fakt, et need süüdimatud värdjad on pärit meie oma kooli seinte vahelt. Samuti arvatakse, et vargad tegutsevad mitmekesi, nii siis on tegu organiseeritud kuritegevusega.

Ärge jätke oma kotte söökla ukse taha (või kuhu iganes) vedelema, vaid viige klassi luku taha. Muidugi ei saa välistada võimalust, et need telefoniiharad kleptomaanid teie enda klassis ei käi, kuid liigne paranoia ei vii ka lahenduseni.

Mis puutub kooli ümbruse telefonivarastesse, siis ärge rääkige ühes telefoniga. Tehke oma vajalikud kõned ära koolimaja seinte vahel, pange telefon kindlalt ära ja minge alles siis välja. Väiksematel ja üldse kõigil, kes oma varast lugu peavad, soovitatakse vähemalt selle ajani kui vargad kinni püütakse, üldse neid asju kooli mitte vedada, mis palju maksavad ja millest oleks kahju ilma jääda.

NB! Kui midagi juhtub veel kaduma minema, palub direktsoon, eesotsas Tallinna Reaalkooli direktori härra Gunnar Polmaga võimalikult kiiresti pöörduda vastava avaldusega esimese antud hetkel kättesaadava pedagoogi (õppealajuhataja, direktori) poole, kes aitab teil teie murega politseisse edasi minna. See üleskutse kehtib ka majast väljas toime pandud varguste puhul. Andke kindlasti märku, kui olete midagi kahtlast märganud või kui teil on süüdlaste suhtes mingi kahtlus! Varguste ärahoidmiseks ei piisa turvakaameratest (mille paigaldamisest söökla lähedusse mõeldakse), on vaja vargad kinni püüda!!! Mida rohkem asjakohast informatsiooni jõuab direktsooni ja politseisse, seda kiiremini saab probleem kõrvaldatud. Ja justkui eelnevast oleks veel vähe, käib ringi kuulujutt, et õpetajate päeval olevat poiste riietusruumist rahakotid ära viidud... kui sellest midagi teate siis, tehke häält! Minul omaltpoolt jääb vaid silmad ja kõrvad lahti hoida ning loota, et süüdlased võimalikult kiiresti tabatakse ja Reaalil ei tule enam kunagi millegi sarnasega kokku puutuda.

Maris Meissaar

Vaata ennast, siis hakka rääkimal

Nagu juba enamus meist teab, tekitas eelmises kooli numbris ilmunud 'pöördumine' õp. Karamkova poole suurt järelkaja. Lehte lugedes tundus nagu keegi oleks tõmanud end hästi õhku täis ning seejärel tulistanud teise peale nii kui vähegi torust tuleb. Kuid kas kuidagi teisiti ei ole võimalik enda tujusid maandada ning jätta ära teiste alusetu süüdistamine?

Jah, vene keelt ei ole kerge õppida. Aga selles, et keegi ei viitsi venekeelt õppida, ei ole süüdi õpetaja. Õp. Karamkova, tunnis võetakse materjale läbi küll suures mahus, kuid mitte liiga suures. Just niipalju, et oleks võimalik ära õppida. Mõni meist aga vaatab lihtsalt nende peale ja ütleb: "Misasja?? 5 lk. vene keelt? See on ju absurd! Mina küll ei kavatse õppida. Õpetaja ei tohi mulle nii palju anda ja seega jätan lihtsalt tegemata!"

Inimesed!!! Te pole enam lasteaias, ka ise on vaja midagi teha. Ja kui te vähegi ennast liigutada suudaksite, siis näete, et sellest 5-st on 4 lk see sama materjal mida te õpite aasta algusest peale, kuid pole viitsinud ära õppida. Mis jääb siis õpetajal üle? Lihtsalt loobuda? Ta proovib uuesti ja annab selle uuesti, kuid enamus inimesi lihtsalt viriseb ja ei viitsi ka seekord õppida. Pole siis mingi ime kui tund venib pikale, kui kõik hakkavad oma koduseid ülesandeid alles järgmises tunnis tegema ega ka see et tund igavaks läheb kui poolele klassile tuleb 30-ndat korda puust ette teha, kuidas öelda vene keeles: "Ma käin Reaalkoolis".

Ärgake kord juba üles. Kõik ei ole enam nii nagu lasteaias. Kui sa lihtsalt ei viitsi midagi õppida, pole selles süüdi mitte õpetaja, vaid sa ise!

Unine abiturient

uudiseid

Omad lõid jälle omaga

Omaloomingu öhtust.

11. oktoobri öhtul kell 18:00 kogunesid literatuurse, verbaalse, audiovisuaalse ning muidu skandaalse loomingu genereerijad järjekordsele Reaali üheks tunnuseks saanud üritusele – omaloomingu öhtule.

Seekordne "looming", nagu omaloomingu öhtuid rahvasuus kutsutakse, leidis aset kooli sööklas. Kiletatud akende taga ning hämaras valguses istuti põrandale laotatud sinistel mattidel ja...

...vaadati multikaid. Avalöögiks oli alles sama päeva varajastel hommikutundidel valminud Helen Pikkat'i ja Mihkel Kama "Papagoi Päev Pargis", hiljem mitu osa Janno "Sametnotsu" seiklusi ning Heleni traagiline "Mädanik". Multikate läbivaks teemaks oli 100% absurd.

...kuulati luulet. Kulmineerus antud valdkond kindlasti duo Talvik & Liiviste tunni-ajase luulemaratoniga, mille käigus võistlejad läbisid nii põrgu kui paradiisi ning närisid ühesuguse mõnuga kõiki ühiskonna kihte, demonstreerides kokkuvõttes ülimat loomelist produktiivsust. Suurimat ärevust põhjustas kindlasti aga legendaarne vana kooli tegija Marcus Brutus, kes esitas luulet teadaolevalt esimest korda oma loomekarjääri jooksul. Oma riime jagasid teistega ka Laurensius, optimistlik-mõtlik Helen ja ZarQWoN.

...nauditi muusikat. Nimetuse DG all peitsid end Hannes Einpaul ning tema salapärase sõber Riho, kes kõigi romantikute meeleheaks mahedat akustilist kitarrimuusikat tegid. Kitarril ja hammastel lasid välkuda ka loomingu looja ning tunnustatud sõnaveteran Siim Rohtla ning tema ustav paariline Sulev Reisberg. Ühtlasi esines pool-improvisatsioonilise muusikaga kooslus, mille nime autoril kahjuks tuvastada ei õnnestunud, kuid mis jäi kindlasti meelde oma muusika hingestatuse poolest.

...naerdi. Põhjuseks Saasta & Kõntsa Productions'i (eesotsas Janno ja Mikuga 9. klassist) Jackass'i-baasil valminud film "Dumbass".

...räägiti võõrkeeli. Karl ja Risto kõrvetasid oma venekeelse sketšiga igaveseks kõigi kuulajate mällu küsimuse "gdje tō?". Tehniliste viperuste tõttu jäi kahjuks vaatamata Risto video "Õpetajate päev", mille heli kõlas arvuti kapriissuse tõttu samuti pisut võõrkeele moodi.

...loomingu peakorraldaja Helen Pikkat ise kommenteeris toimunut järgnevalt: "Minu arvates võib ürituse igati kordaläinuks lugeda. Telgitagusest paanikast ma muidugi parem ei räägi ;) Inimesi tuli üle ootuste palju kohale ja tore, et on ka järelkasvu silmata."

Mihkel Kama

Iuuletusi

See kõik algas kahekümne viiendal veebruaril. Samal päeval, mil ilmus kooli stendile suur plakat, millelt võis lugeda pugemisnädala algust. Hiljem asendus too rebastepäeva omaga. Jah, need kolm asja on omavahel seotud, need kõik tähendasid meile, rebastele, igaveste (nädal kestvate) piinade algust.

Esmaspäev: Aulasse rivistamine, kus jagati rebastele kätte passid ja tutvustati isiklike retsijatega. Isikliku retsija võim kehtis, kui üldse kehtis, põhimõtteliselt reedeni. Passid iseenesest olid väga toredad. Pass nagu pass ikka, kuid ühele siselehtedest oli jäetud ligikaudu 30 tühja lahtrit, kuhu võis abiturient jätta enda allkirja, kui too oli rahul rebase käitumise/ pugemisega nädala vältel. Kehtis reegel: mida rohkem poed, seda vähem rebaste päeval ka retsitakse.

Teisipäev kuni neljapäev: Kooli on tabanud üldine pugemislaine, kuid liiguvad kuulujutud, et mida rohkem poed, seda rohkem ka retsitakse. Mida teha? Pugeda või mitte pugeda, selles on küsimus.

Reede: Ametlik rebaste päev on alanud. Rivistus kell 7.45 esimesel korrasel, tegelik rivistamise algus 7.55. Meid eemaldati armastest, selga juurdunud koolikottidest ja vahetati nad pooleldi läbipaistvate, sinakate kilekottidega. Meie valged näokesed kaunistati R tähtede ja sõnadega: ori, rebane jne. Kasutati tavaliste pastapliiatsite ja markerite kõrval ka vett pidavaid markereid. Nende viimaste jälgi võib näha tänaseni, mõne nukra rebaste näokesel, kui vaid piisavalt lähedalt vaadata. Mööda seinu ja lauakülgeid hiilides õnnestus enamustel rebastel

siiski söögi vahetunnini ellu jääda. Sööklauksest sisse astudes ootas meid, rebasteid, ees terve hulk kavala näoga abituriente. Esimene mõte oli kõhulahtisti, kuid ei, see oli midagi veel hullemat. Kui kõik ei mäleta, siis sel päeval oli söögiks riis. Meie laudadelt olid eemaldatud noad ja kahvlid. Ei, päris kätega sööma me ei pidanud, meile olid jäetud hiina pulgad. Suur kummardus abiturientide ees, kes selle välja

mõtles. Vihast rohelised rebased otsisid võimalusi, et leida kusagilt mõnd kahvli, ning see tegevus isegi õnnestus. Kuid abiturientid, kotkasilmad, olid kohe platsis ja pidi taas jätkama riisi söömist tera-terake-se haaval. Mõned kavalamad külastasid sööklat hilisemal ajal uuesti, et tunda enda käes metalse kahvli kõvadust ja suus korraga rohkem, kui kolme tera riisi.

Õhtuks olid paljud meist alla andnud ja koju telekat vaatama jäänud. Need, kes suutsid end vabaks rabeleda telemaastike ahelaist ja jõudsid kella viieks kooli ette ootas tund aega retsi õues, millele järgnes väikene ringkäik majas. Esmalt jaotati rebased kolme rühma, rühmade järgi sai iga rebane eri värvi kilekoti, kuhu külma eest varjuda. Hakkas kodune ja soe tunne. Selle-

le järgnes üks ring ümber maja, jénka, sinépa ja palju kükke. Rühmad läksid ükshaaval majja, kus pidime roomama, sööma, jooma ja muid toredaid asju tegema. Kogu retsimine lõppes riieketiga, mille ümber võis näha sagimas poolpaljaid poisse ja vähem paljaid tüdrukuid. Enne pesema minekut oli lõputseremoonia, kus saime tembelatult tagasi rebaste passi, mille olime päeva alguses abituuriümile usaldanud. Mõne hetke pärast ummistusid tualettruumid. Seep käis agaralt käest kätte. Tund ja kaks ning olidki rebased taas kord inimese näo ette saanud. Õhtu lõppes diskoga, kus abiturientid rebastelega jalga keerutades said muljeid vahetada ning rebased veenduda, et ka abiturient on tegelikult inimene, mitte rebasenäljas kaheistkümnendik.

Kaisa Selde

Mis siis tegelikult juhtus...

Kui Lili ja Nele koolimajja jõudsid, oli retsimine juba täies hoos. Elevil näoga kilekotitud rebased võitskasi ringi ja võtsid õhtust kõike, mida võtta annab.

Kui Lili ja Nele koolimajja jõudsid, oli kõik juba läbi... Ok, nii kiiresti see ka ei käinud, tegelikult oli retsimine just korralikud tuurid sisse saanud. Ehk siis võis koolimajas näha lõbusaid 12dikke, kes usinalt oma värskeid rebasteid proovile panid ja veel lõbusamaid rebasteid endid, kes kõike

välja kannatama pidid.

Eelnevalt õuerada ja sinepiga hambapesu läbitud, tuli oma grupiga läbi käia kolm levelit. Esimene neist võimaldas 10dikel pesta oma käed/näo õuemustusest kohe täitsa valgeks, treenida oma kõhulihaseid, proovida kätt täpsusmängudel jogurti valamises ja lusika labürindist väljaaitamises ja lõpetuseks pidi esimene grupp pugema läbi kahtlase musta toru. Samal ajal mängisid ukse taga kannatavad rebased erinevaid seltskonnamänge.

Järgnevas levelis andsid abiturientid tüdruk-rebastele nippe soengu ja make up'i tegemisel, poistele seevastu õpetati raseerimise ja küüne lakkimise kunsti. Samuti said rebased loosi tahtel ära süüa kas 5 omavahel sobivat toiduaine komponenti või halvimal juhul – mitte sobivat! Sealjuures mainiks ära, et Anna ja Erik olid päris halastamatud kokad (maitseaine lisati nende valikul) ja meie neid asju küll poleks suutnud süüa – seega vaprad rebased!

Viimases levelis oodati ära kõik retsitavad ja tehti seni kätekövedusi (vaene esimene

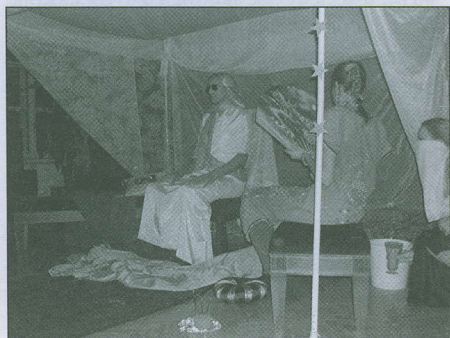
grupp, peaks mainima) – vähemalt olete te nüüd tugevad;) Järgnevalt oli igal tiimil kiiruse ja võidu (parema enesetunde võidu) peale vaja valmistada riieketi – mida pikem seda uhkem.

Ja lõpetuseks muidugi – vande andmine ja rebaste passide tagastamine, mis toimus meeldivalt idamaiseks dekoreeritud atmosfääris. Väga tore oli! Ja tõsiselt lähedad rebased olete, et vingumata kõik kaasa tegite! Siinkohal vabandaks kõigi 10dike ees, kes kohale tulid ja ennast seetõttu kohutavalt alandatuna pidid tundma – ega me meelega, ainult hea meelega!

PS. Kes veel ei tea, siis vahvad rebased nuumasid meid parimate paladega ja täitsid meie nõudmisi terve eelnenud „pugemisnädala“ – nagu abiturientide jõulupühad oleksid olnud!

PPS. Tervel retsimise päeval oli meie ohvrite peal kätt proovimas näha ka üheteistkümnendikke – arvatavasti harjutasid järgmiseks aastaks. Seega üheksandikud – be aware!

Lili ja Nele

Reaali Vaim oli isiklikult kohal!

MERILIJÄRJÄKAS 24

Minu esimesed talverõõmud

Minu esimene talverõõm on jõuludel, kuigi peaaegu on jõulud käes. Et talverõõm oleks täielik, peab olema palju lund. Kõige parem oleks talverõõm siis, kui oleks palju lund ja oleksid jõulud ehk jõulud+lumi=lumejõulud. Peale jõule lähen ma laagrisse Otepääle suusatama, kuigi me kõik oleme ujujad. Tegelikult mängin ma ka jalgpalli. Talvel on kõige lõbusam suusatada ja kima-da kelguga ja muidugi uisutada. Suusatada ma eriti ei oska. Uisutada ma oskan. Kelgu-tada oskab vist iga viimne kui titt.

Kristjan Jürisoo

Päris esimene talverõõm oli mul see, kui käisime õega jalutamas. Me viskasime üksteise pihta lumepalle ja tegime lumeingleid. See oli väga tore. Teine talverõõm oli see, kui läksime isaga suusatama. Suusatasime 2 km. Rohkem ei jõudnud, sest oli koolipäev. Need olid minu esimesed talverõõmud.

Marilyn Koiturm

Minu lemmikaastaaeg on talv. Talvel saab palju huvitavaid asju teha. Minule meeldis sel aastal, kui lund sadas. Siis sai lumeonne ja lumememmesid teha. Eriti meeldis mulle siis, kui ma oma koduõues tegin lumeonni ja kui ma mängisin lumesõda. Talvel on kõige toredam siis, kui sajab lund. Aga kui on juba jõulud, siis meeldib mulle väga jõuluvana, kuusk jne. Kas sulle meeldib ka talv?

Gerli Helene Gritsenko

väikesed

MINU LEM- MIKRAAMAT

Tere, mina olen Daniel. Mina räägin teile oma lemmikraamatust. Minu lemmikraamat on "Bullerby lapsed". See raamat räägib ühest väikesest külast, mille nimi on Bullerby. Seal külas on ainult kolm talu- Põhja-talu, Vahetalu ja Lõunatalu. Seal külas on ainult kuus last- Britta, Anna; Liisa, Lasse, Bosse ja Olle. Põhjalalus elasid Britta ja Anna, Vahetalus elasid Lasse, Bosse ja Liisa ja Lõunatalus elas Olle. See raamat räägib nende toredatest seiklustest.

Daniel Ehandi

Minu lemmikraamat on "Hispaania Galeoon". Hispaania galeoon on üks laev. Galeoon on väike, umbes 30 meetrit pikk ja 9 meetrit lai laev. Dekk ja laevakere on tehtud puuplankudest ning tihitud tahu ja tõrvaga veekindlaks. Galeooni meeskond koosneb enam kui 200 mehest. See raamat räägib, kuidas galeooni peal reisiti ja tutvustab seda laeva. Mulle meeldib sellepärast, et see on põnev raamat ilusate piltidega.

Simone Peterson

Minu lemmikraamat on "Madlike". Madlike on 7-aastane ja tal on õde Liisbet. Madlikesel tulevad nii kähku mõtted pähe kui pörsas silmi pilgutada jõuab. Madlike on ulakas. Ükskord läksid Madlike ja Liisbet kuuri katusele. Madlike võttis koridorist musta vihmavarju. Madlike hüppas kuuri katusele alla. Kostis kõva mürts ja Madlike lebas maas.

Elise Läht

KADRIPÄEV

Mulle meeldivad mardi- ja kadripäev selle pärast, et saab huvitavaid riideid ja maske teha. Kui kadrit jooksmas lähed, siis lauldakse, tantsitakse ja soovitakse head. Vanasti soovisid kadrid vilja- ja karjaõnne. Me käisime ka klassiga kadrit jooksmas. Me käisime kahes klassis, aga üks klass oli kinni, sest teised kadrid olid seal sees.

Carl Erik Puskar

Käisime täna, 25. novembril suure maja aeroobikasaalis. Seal meid õpetati vanu mängu mängima. Üks mäng oli selline, et üks münt käis ringi ja üks laps pidi ära arvama, kelle käes on münt. Teine mäng käis nii, et tondid tahtsid ühte last ja siis hüüdsid tema nime. Kolmas mäng oli nii, et üks oli peremees, kutsus naise, naine kutsus lapse, laps kutsus hoidja, hoidja kutsus mehe.

Eeva Protas

Ma käisin kadripäeval kadrit jooksmas. Me saime ühe kotitäie komme ja minu ning õe taskud olid ka täis komme. Me käisime umbes 20 maja läbi. Mulle meeldis esimest korda kadrit jooksmas käia. See oli vahva!

Marten Kundla

Reaali väike maja täna õpetaja Aili Hõbejärve nende toredate õunte eest, mis ta tihti kooli tõi. Samasugused tänu lähivad ka neile lapsevanematele, kes lastele rõõmuks puuvilju tõi!

tagakülg

16. november - sõrmused!

LAUL ÕPETAJATEST

Ma olen väike, olen alles väike ja päris koolis veel ei käi, kuid minu väike karupeake on karutarkust täis.

Ja minu mõmmibeebi on minu sarnane, nii armas väike mõmmi, nii pehme, karvane.

Rong see sõitis tsuhh-tsuuh-tsuuh, Gunnar oli rongijuht.

Rattad tegid ratataa, ratataa ja tatataa. Aga seal rongi peal, kas sa tead, kes olid seal? Seal oli Tiia, seal oli Niina, seal oli väike kirju Liisa, õpsid sõitsid reisile, läksid külla Erkkile.

Uhti-uhti ukesti, Mart läks Tartust Viljandi, kaasas Anne, Marika – Marika oli paanikas.

Ei sa üle juurikast, hindeks kohe üks või kaks. Selged on mul tähed, sellest siiski vähe, tarvis sõnu.

Kui kord kooli lähen, siis kõik korda läheb, küll on mõnus.

Oh kooliaeg, millal sina tuled, mul on valmis juba pliiatsid ja suled. Sirje käib susinaga, Jungil saba taga – küll on tähed. Jaak käib prillidega, Olegil portfelli taga – ei meelest lähe.

;; Oh kooliaeg, millal sina lõpped, meil on valmis juba pits ja veinipudel.;;

Tairi, sinust ongi see laul, väike kuid võimas see viis. Prikk, sai ei ole ju Brus, ära sa minema mine!

Olla ma tahaksin Raamoodi ma, kasvada niisama targaks. Rääkida asjust mida mina ei tea, oleksin õps ma hiilgav

Piret, päikseline naine; Kaisa, sinisilmne naine; Aita, unelmate naine aga Andres oli väsinud ja Mehis oli kustunud.

Eidekene Katrin heietab lõnga – patsi talle Heli lööb seal.

Värtnakese vurinal magama jääb Helmut – Eve unelaulu laulab seal.

Kui oli Jaak veel poisipõnn küsis ta Thealt mis saab kord meist: Kas kasvan suureks? Reaali siis läen?

Thea talle vastas vaid:

;; Ei me ette tea, mis elu meil tuua võib. Kuid olmeti see, mis peab tuleb kindlalt kõik.;;

Kui tahan, siis olen Austraalias või käin Jaapanis viljapuid maalimas.

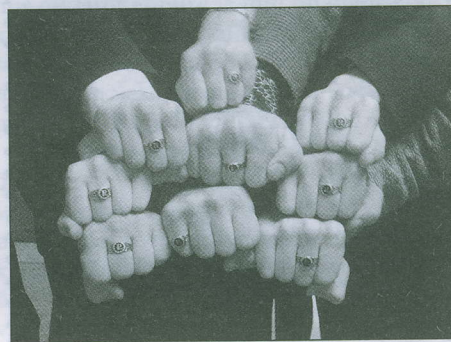
Aasta pärast ehk tudun ma õrnalt, baikateki all Sooviku kõrval.

Anu kunagi suvitab Siberis, ujub konna Mals toredas Tiberis, Peagi Roomas, seal Peetruse platsil, tantsib Helen ja Igor seal valssi.

;; La-la-la-laa, la-la-la-laa, kui tahan siis saan kuhu tahan,

la-la-la-laa, la-la-la-laa, kool lõppeb siis teen, mida tahan.;;

Nagu tüüpiliselt eestlaste puhul – alguses ei saanud vedama kuidagi, pärast ei saanud pidama. :P Kõigepealt oli muidugi ilus tsereemonia kolme rapiiri ja kõikide lennu koolisõrmuste ja shampusega. Tuleb mainida, et peoperenaised ja -mehed (Brita Tiik ja Richard Liis, Kätlin Hein ja Kaarel Aus, Margot Makstin ja Martin Karolin) täitsid oma osa igati väärikalt. Siis hakati järjest ütleva tooste, kuid paari tegelase väikse hääle tõttu jäi nii mõnigi (kindlasti) huvitav toost kuulmata. Siis jagati kätte näidendite teemad, et need sõrmused viimaks ka välja lunastada ja edasi inimesed põhiliselt logeelsid. Kui välja arvata need aktivistid kes organiseerisid näidendit või hoolitsesid peosaali korrasoleku pärast. Vastupidiselt algsele arvamusele ei olnud Pirita Vabaajakeskuse saal meie lennu jaoks sugugi väike, vaid täpselt paras. Mõne aja pärast läks näidendite esitamiseks. Esimesena esines C-klass, kelle näidendi teemaks oli “Oleme kõik üks suur suguharu” ja nende näidend koosnes siis massilisest jenka-tantsimisest, haarates kaasa kõik, kel vähegi keksimistuju oli. Nemand said sõrmused peale seda oma peoperemehe ja peoperenaise käest kui igaüks nimeliselt ette kutsuti, sõrmus sõrme pisteti ja kätt suruti. Varsti oligi esimene klass “rõngastatud”. :) Järgmisena esitas näidendi A-klass teemal “Reaali vaim müügiks”. Näidendi mõte jäi kahjuks veidi arusaamatuks kuna saali akustika hävitas suurema osa jutust ning kuulmatusele aitas kaasa ka meie kalli publiku ühtlane häälesumin. Viimasena (aga mitte sugugi kehvemana) esitas näidendi B-klass teemal “Õpetajate toa põlisasukate jutte päevateemadest”. Näidend iseenesest tundus huvitav, meenutas isegi pärisetendust veidi, aga oleks muidugi võinud olla veidi kuuldamavam. Kohe peale seda said ka A- ja

B-klass oma sõrmused kätte ning pidu võis alata. Korraaks oli muide vist isegi näha korralikke peotantse praktiseerivaid paari-kesi! Mingil õhtu hetkel alustati seltskonnamängudega, millest erilise populaarsuse võitis just viimane, kui kõik pidid teineteise selgadele kinnitatud paberitele midagi paberioomaniku kohta kirjutama. Samuti võitis üldise populaarsuse igasugune karaoke, mida tuldi esitama lausa klasside kaupa ning mida (õnneks?) eriti kuulda polnud kuna muusika oli (meie oma kooliraadio-DJ poolt) valjult mängima pandud. “Keelatud vilja”-nimelise mängu kaotajaks jäi õpetaja Linno, kes siis oma klassi poistega koos oli sunnitud kõikvõimalikke laule saali ees kaasa ümisesma, võitjaks osutus 11B klassi Kaupo Õllek. C-klassi poisid-tüdrukud näitasid üles erilist aktiivsust tantsimises ja meeleolu ülevahoidmises isegi siis kui juba viimaseid lugusid mängima hakati. Ja kui veidi enne keskööd tuled põlema ja makk kinni pandi, kadus igaüks kas koju magama või siis linna/kellegi juurde edasi pidutsema. Kokkuvõttes võiks öelda, et oli igatahes tore pidu ning need kes varem ära läksid, kahetsege nüüd! Lootma jääme, et tulevadel põlvedel saab sama lõbus olema kui meil oli!) **Liis ja Liivi**

Otsman: “Kuulge püha kolmainus seal taga!”

Ottson: “Need ei ole päris samad asjad. Need omavahel seotud ei ole. Need on täitsa erinevad asjad.”

Aavaste: “Kui koer ja liblikas kokku saavad, saavad neist täiesti uus liik (ämblikmehe näitel...).”

Aavaste: “Kindlasti panete te selle nüüd lehte ka.”

Otsman: “Püha kolmainus ka tshekkab!”

Polma: “Heteetroofid, meie sugused jõhkardid.”

Otsman: “Õpetajal on hästi hea kõrv.”

Saukas: “Ma muutuks kõigepealt pilvekeseks...”

Ottson: “Kodus võite näppida seda suurt ... abimeest. (Arvutit)”

Saukas: “Ma ei hakka seda suhu tõmbama!”

Otsman: “Majavamm on sees, siis maja on läinud kah.”

Jürilöö: “Nursery school? No! Have you already forgotten? It's nursery school!”

Otsman: “Mis kotid neil siis, vabandage väga, on?”

Ahuna: “Mul on veel 2 minutit aega. Ma tahan ära lõpetada revolutsiooni.”

Otsman: “Bakterid kimavad igal pool ringi.”

Saukas: “Kui elevandile panna kitsejalad, siis hakkaks ta vajuma.”

Otsman: “Bakteritel olid mingid hirmsad suud ja hambad, millega nad lõgistasid, olid vä?”

Ahuna: (Vaatas ühe poisi vihikusse) “Romaani kunst ... täitsa mõttetu värk.”

Otsman: “Inimene on ju ka hästi vesine objekt.”